

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Martini Lvtheri Piae Ac Doctae Operationes In Dvas Psalmorvm Decades

Luther, Martin

Basileae

VD16 L 5540

Tunc loquetur ad eos in ira sua, & in furore suo conturbabit eos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37005

curam nostri habet, nos fluctuamus, sed ille sedet, ut non in æternū det fluctuationem iusto. Verum hoc totū adeo abscondite, ut nisi in cœlis sis, nō cognoscas. In terra, in aquis, in omnibus creaturis, pateris, abnegata est tibi ubiq; & in omnibus spes auxiliij, donec fide & spe, omnia transiliens, eum attingas, qui in cœlis habitat, tunc enim & tu habitas & in cœlis, sed fide & spe. Hic ergo ancora cordis nostri figenda est, in omnibus tribulationibus, qua ratione sit, ut non modo facilis, sed & ridicula sint mala mundi.

Tunc loquetur ad eos in ira sua, & in furore suo conturbabit eos.

Quod de Tautologia dictum est uersu proximo, & hoc uersu seruetur. In fatis enim & dei contemptoribus, nihil satis dici potest: Ridet enim hantem et brantem Behemoth ille, Iob. xli, & æstimat maleū sicut stipulā, reputat ferum quasi paleas, & æs quasi lignū putridum: Non fugat eū uir sagittarius, in stipulam uertuntur ei lapides fundæ &c. Quis hic Tautologia forte nō esse uideat?

Loqui deum
in ira.

Quando autem locutus est ad eos in ira sua, aut quæ fuit ira sua? utiq; tunc, quādo irrisit eos, quod intelligemus, si quid sit loqui deū in ira sua scierimus. Hieremias, xvij, dicit: Repente loquar aduersus gentem, & aduersus regnum, ut eradicem & destruam & disperdam illud &c. Ergo loqui in ira, est eradicare, destruere, disperdere, hoc est, quod Iudæis contigit, qui dixerunt: Ne forte ueniant Romani & tollant locum nostrum, & gentem, melius est ut unus moriatur, ne tota gens pereat. Has inanes meditationes irrisit dñs, dum id quod impius timuit (iuxta Prouerb.) uenit ei, & per Romanos eradicauit, destruxit, & disperdidit eos. Ira itaq; & furor dei, fuit impetus Romanorum, sicut Ieremias dicit: Væ assur, uirga furoris mei, & baculus ipse est. In manu eius in digito mea, Ad gētem fallacem (id est hypocritā & simulatricem) mittā eum, & cetera populū furoris mei, mādabo illi &c. quæ uerba meo iudicio, oīno de Rom. exercitu dicta sunt. Quod enī dicit, Mandabo illi, hoc in isto uersu dicit, loquetur ad eos, quia mādato & uerbo dei, omnia fiunt. Ipse dixit & facta sunt &c. Quare hoc uerbum, loquetur, absolute accipiendum est, hoc modo: Loquetur, id est uerbo suo statuet, mādabit, ordinabit, sed quod sit, contra eos nō potest. Deinde non in misericordia, sed in ira. Nam loquitur & contra iustos & filios suos, dum mandat eis inferri Crucem & Mortem, iuxta illud, j. Reg. xvij. Dñs præcepit ei, ut malediceret Dauid &c. Sed in misericordia. Quod si præpositum admutetur in, aduersus, & uerbum, loquetur, in uerbum, mādabit, clarior erit: Tunc mandabit, aduersus eos in ira sua.

Nec solum destruet & disperdet eos, sed & conturbabit eos, quia foris pauca, intus pauore, eos consumpsit. Conturbat sane & filios suos, mirorq; pauore exterret, sicut Christus in horto, sed in misericordia, Iudæos uero, dum a Romanis uastarentur & occiderentur, perpetuo incipiente pauore conturbant. Impossibile est enim, ut impius moriens, non expauescat æterno pauore. Mitis fuisset pœna si tantum uastati fuissent, sed quod in ira uastati sunt, atrox est, longe autem atrocissimum, quod in ira uastati & occisi etiam, in furore conturbantur, & in sempiternum horrorem per mortem sunt protrusi. Iam uideat catalogum pœnarum horribilium, quæ Christicidis paratæ sunt. Primum, amissa gloria, propter quam in Christum maxime insaniunt, sunt ridiculam deo & omnibus, ubiq; ignominiam sui spectantes, quod superbis & inuidis, non leue malum est.

Deinde

Deinde amissis omnium rerum auxilijs, uastantur, radicanur, destruuntur, ut in corpore quoq; nullum sit eis solatium.

Tandem summum accedit malorum, q; tribulatio & angustia cōturbat animas eorum, aeterno pauore. Ita in fama, in rebus corporalibus in rebus aeternis plectuntur, nullaq; sit creatura, nec deus illis propitijs. Obsecro, quis non miseretur inimicis suis, quis non ploret pro eis, quis non omnia pro eis, nedum ab eis ferat, qui firmiter credat, hæc intolerabilia mala illis imminere: Deinde uide ordinem.

*Christianus
qui credit de
plorat inimicos,
nō odit.*

Primum, ridentur & subsanantur, uersa eorum gloria in summam confusio nem (Hæc enim extrema possessio est) deinde uastantur, exuti rebus & facultatibus paternis, quæ est altera possessio. Ultimo, terrentur pauore, ablata omni spe & fiducia in spiritu, quæ est intima & nouissima possessio, atque hij fiunt, tanq; puluis ante faciem uenti.

Atque iterum uides, impiorum poenam describi, pauorem & horrorem. Si cut enim regnum dei est iusticia, & pax & securitas, ita necesse est, infernum esse peccatum, pauorem & horrorem.

Ego autē cōstitutus sum rex ab eo, super Zion montē sanctum eius.

Hic mutatur persona, nō enim de se Dauid loquitur, sed Christus. Hebræus uero patris personam sonat: Ego constitui seu ordinaui regem meum, super montem Zion, sanctum meum. Nec puto rem tanti esse momenti, ut propter uerbi cōtrouersiam digladiemur, cum uterq; sensus bonus sit, nisi q; hebræus textus tropo scripturæ usitato magis conuenit, quo patri tribuitur autoritas, iuxta illud psal. cix. Dixit dominus domino meo, sede a dextris meis. Et psal. lxxxviiij. Et ego primogenitum ponam illum, excelsum præ regibus terræ. Stat puleñ. putat dici posse: Ego autem unxi regem meum, nixus uerbo fidelium, Act. iij. ubi dixerunt: Cōuenerunt aduersum puerum tuum Iesum, quem unxisti. Sed uident uerbum, unxisti, nō ex isto uersu, immo ex secūdo sumpsisse, ubi dixerāt, aduersum Christum eius, quod sonat, aduersum unctum eius, quod confirmandi affectu repetunt. Vere inquit, illi Christus & unctus est, quem tu unxisti, id est, Christum fecisti.

Illud pro mea paruitate sapio, sanctum meū, nisi hebræus cogeret ad mōtem Zion copulari, non inepte ad Christum pertinere uideret, ut esset sensus: Ego constitui regem meum super Zion mōtem, nō quemlibet hominem, sed eum qui est sanctus meus, unctus a me spiritu sancto. Nam Christus sanctus dei, & sanctus Israel dicitur in scripturis, ut psal. xv. Nec dabis sanctum tuum uidere corruptionē. Et psal. lxxx. Dñi est assumptio nra, & sancti Israel, regis nostri, Sed hebræus (ut dixi) Montem sanctum meum, habet.

Est itaq; sensus: Illi noluerūt eū regnare super se: & aduersum me, & regē meū conuenerunt, uerum consilium meū stabit, & uoluntas mea fiet. Quis resistet uultui meo? occiderūt illi eum, Ego regem cōstitui eum, Subdixerūt sese illi, Ego mōtem Zion sanctum subieci ei, & omnes terminos terræ, Ac sic irrisi & subsannati sunt, & inania meditati palam ostenduntur.

Pertinet iste uersus ad locum communem ambitionis & arrogantiæ, quibus hodie in Ecclesia Christi, nihil impudentius dominatur, Sic enim Heb. v. Apollolus eum tractat. Nec quisq; sumit sibi honorem, nisi uocatus tanq; Aaron, nec Christus seipsum glorificauit, sed qui dixit ad eum: Filius meus es tu. Et iterum;

*Locus communis
ambitionis
& arrogantiæ*